

לא אשקר יותר

הנס וילהלם

ליום הולדת קיבל פריץ שעון חדש. הוא הראה אותו בגאווה לחבריו.
"הי! זה הרי גם שעון עצר!" אמר מונטי הדביבון "בואו ונעשה מרוץ ואתה תמדוד לנו את הזמן."

החברים החליטו לרוץ סביב
לאחו. הם תפסו מקומות ופריץ
ספר "אחד, שתיים, שלוש!
רוץ!"
כולם רצו מהר כמה שרק יכלו.
פריץ נשאר כדי למדוד את
הזמן. הוא האיץ בהם "מהר!
יותר מהר!" קרא.

עייפים הגיעו החברים לקו הגמר. "שתי דקות וחמישים וחמש שניות" אמר פריץ "אולי מחר נוכל לשפר זאת". ואז שאל פריץ "מי רוצה לבוא אתי לפסגת הר? עוד אף פעם לא טיפסתי לשם. בוודאי הנוף משם יהיה מרחיב. אם השעון החדש שלי אמדוד זמן כדי לא לאחר לארוחת ערב" הוסיף. החברים היו עדיין עייפים אחרי הריצה אבל מונטי אמר שהוא מוכן ללכת אתו. פריץ שמח מאוד כי מונטי היה החבר

כשיגיעו ליער שאל מונטי "אתה חושב שיש כאן מפלצות?"
"שטויות" ענה פריץ "מפלצות לא חיות ביערות, הן חיות רק במוחות שלנו כשמאמינים בהן."

ארזו כמה חטיפים החברים בתרמילים ויצאו לדרך. היה יום יפה. השעון של פריץ הבריק באור השמש.

אחרי שהלכו זמן מה, שני החברים החליטו
לנוח. "חם לי" אמר מונטי כשהביט על
השמש גבוה מעליהם "הייתי ברצון שוחה
קצת." ופריץ הסכים. הוא הוריד את השעון
החדש שלו ושם על סלע, כדי שלא ירטב.

אבל מונטי לא היה עייף. הוא הביט על השעון של פריץ, שהבריק בשמש. "מעניין איך הוא יראה עלי" חשב מונטי ולקח את השעון בזהירות. אך כשניסה לענוד אותו החגורה החליקה והשעון נפל על הסלע. הזכוכית נשברה לחתיכות קטנות. מונטי נבהל. מה עשה! המתנה היפה של חברו נשברה! מה יעשה עכשיו? פריץ לא ירצה יותר לדבר אתו ולהיות חברו.

אחרי שחיה פריץ שוב בדק את שעונו "יש לנו עוד זמן" אמר "נוכל לנום פו קצת לפני שנמשיך." הוא נרדם מהר.

כשפריץ התעורר וראה ששעונו
נשבר, כעס מאוד. הוא הביט על
מונטי, אך זה אמר "אינני יודע מה
קרה. זה לא אני! אולי מחצת את
השעון במקרה, כשישנת" הוא
שיקר.
אלא שפריץ משום מה לא האמין לו.
בכעס החזיר פריץ את השעון
לתרמיל שלו.

"אני לא אשקר לך" אמר מונטי כשהם צעדו דרך היער "אני חבר שלך! אולי היה לך חלום רע ונתת מכה לשעון בטעות. קורים דברים כאלה, אתה יודע" הוא המשיך "או אולי באה מפלצת ושברה זאת. או אולי רעש אדמה!"

מונטי השתדל להישמע שקט, כמה שרק אפשר, אבל היה לו קשה מאוד. בתוך לבו הוא הרגיש שפריץ יודע שהוא לא דובר אמת. הוא הרגיש נורא.

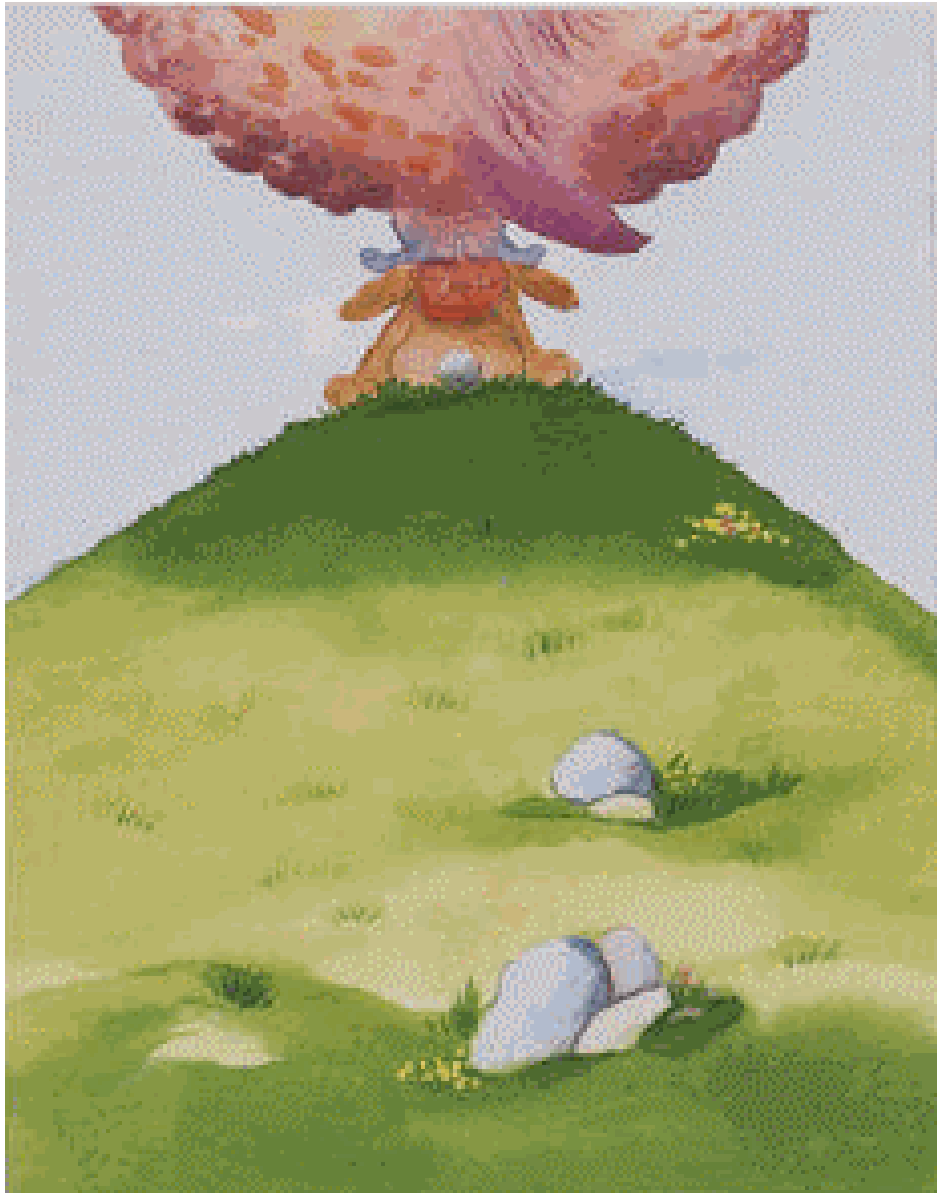
ואז הוא שפך את לבו "זה לא נכון מה
שסיפרתי לך. שיקרתי. לא אתה שברת את
השעון. אני עשיתי זאת כשניסיתי לענוד
אותו. הוא החליק והזכוכית נשברה."
עם כל מילה נעשה למונטי יותר ויותר קל
על הלב. הוא הוסיף "כל הזמן פחדתי לומר
לך. חשבתי שאם אספר, לא תרצה להיות
יותר לחבר שלי!"

"וזה נכון" אמר פריץ "אינני רוצה יותר להיות חבר שלך.
לא מספיק ששברת את השעון החדש שלי, אבל גם
שיקרת. חברים של ממש לא עושים כך. אתה לא חבר
שלי יותר. אלך לבדי לפסגת ההר. אינני רוצה לראותך
יותר. לעולם!"

ופריץ המשיך לבדו והשאיר את
מונטי אחריו.

ולמרות שהוא כעס עליו מאוד, הרי שבלבו רצה מאוד שמונטי יהיה אתו ושיוכל ביחד לראות את הנוף. ופתאום הוא שמע קול מאחוריו.

פריץ כעס כל כך שרק בקושי הגיע לפסגת הגבעה. וכשהגיע לשם לא נהנה כלל מהנוף. הוא כל הזמן חשב על מונטי.

"ודאי שאני סולח לך" קרא פריץ ושני החברים התחבקו.
ואז הוסיף פריץ "הרי השעון השבור הטיפשי זה לא ישבור את ידידותנו, נכון?"
עכשיו שניהם הרגישו הקלה גדולה. הם צחקו ונהנו מהנוף שראו מהגבעה.

בדרך חזרה הם עברו שוב דרך
היער.

"אולי צדקת" אמר פריץ "אולי
יש כאן, ביער, מפלצות."
"איזה מין מפלצות אלה?" אמר
מונטי "מעניין..."